

บทที่ 1

บทนำ

1. ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ปัญหาความขัดแย้งในจังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทย เป็นปัญหาที่ซับซ้อนมีสาเหตุทั้งจากความขัดแย้งทางเชื้อชาติและศาสนา พื้นที่จังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทยเคยปกครองในระบอบการปกครองแบบสุลต่านแห่งปัตตานี (ชื่อพื้นเมือง "ปตานิง" หรือ "ปาตานี") จากอดีตจนถึงปัจจุบันประเทศไทยมีการปกครอง ตั้งแต่ระดับหมู่บ้าน/ตำบล โดยการยึดถือกลุ่มคนหรือหัวหน้าในการปกครองตามพื้นที่เขตการปกครอง โดยยอมรับว่าผู้ปกครอง มีความสำคัญมากเนื่องจากประชาชนในท้องถิ่นให้ความนับถือและมีความศรัทธาในตัวของผู้ปกครองพื้นที่นั้น รวมทั้งกฎหมายบ้านเมืองได้มีการกำหนดให้มีอำนาจหน้าที่ทางการปกครองในท้องถิ่น ตามพระราชบัญญัติลักษณะปกครองท้องที่ พุทธศักราช 2457 มุ่งเน้นให้กำนันและผู้ใหญ่บ้านเป็นนักปกครองที่ใช้อำนาจในการปกครองดูแลความสงบเรียบร้อยในพื้นที่เป็นหลัก

สถานการณ์ที่เกิดขึ้นมีการปลุกระดมทางการเมืองแห่งความคิดที่รุนแรงบนพื้นฐานของความกลัวและเกลียดชัง พวกเขาจะใช้วิธีขับไล่ประชากรให้หนีจากพื้นที่ด้วยวิธีที่หลากหลาย เช่น การฆ่าอย่างสด ยิงรายวัน และใช้เทคนิคจิตวิทยาการเมือง และทางเศรษฐกิจด้วยการข่มขู่คุกคามด้วยการทำลายทรัพย์สิน ตัดต้นไม้ทิ้ง ห้ามไม่ให้คนท้องถิ่นซื้อที่ดิน ทรัพย์สินของชาวไทยพุทธที่อพยพหนีตาย ดังนั้นเหยื่อของความรุนแรงส่วนมากจึงเป็นประชาชนหรือพลเรือนทั่วไป จากสถิติการเสียชีวิตในเหตุการณ์ความไม่สงบภาคใต้นั้นเหยื่อส่วนใหญ่คือประชาชนพลเรือนทั่วไปมากกว่าเจ้าหน้าที่ของรัฐ นอกจากนั้นวิธีการในการสร้างความหวาดกลัวและความขัดแย้งในวงกว้างของสงครามแบบใหม่จะใช้วิธีการโจมตีที่สร้างภาพปฏิบัติการที่โหดเหี้ยมและโหดเหี้ยมอำมหิต เช่น บางครั้งจะใช้การฆ่าด้วยวิธีการตัดคอ เฆวร่างกายไว้วิญญาณของเหยื่อผู้ถูกระทำ ฆ่าทหารหรือพลเรือนเป็นกลุ่มในการชุมนุมโจมตีและไล่ยิงผู้บริสุทธิ์ เป็นต้น

ความรุนแรงต่างๆที่เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องนับตั้งแต่ต้น พ.ศ.2547 เป็นต้นมา โดยไม่มีใครหยั่งรู้ได้ว่า เรื่องเลวร้ายรุนแรงนี้จะยุติลงเมื่อใด ท่ามกลางสิ่งที่เกิดขึ้น ตลอดระยะเวลาที่ความรุนแรงที่เกิดขึ้นรายวัน ทำให้ผู้คนไม่น้อยรู้สึกว้าวนพื้นที่สามจังหวัดชายแดนภาคใต้ คือ ดินแดนแห่งฝันร้ายที่ซึ่งไม่มีใครอยากมาเยี่ยมเยือน เสมือนว่าดินแดนแห่งนี้ ถูกแบ่งแยกออกไปจากสังคมไทย

ไม่เพียงเท่านั้น กลุ่มชาติพันธุ์ต่างๆ ทั้งไทยมุสลิมเชื้อสายมลายู ไทยพุทธ และไทยเชื้อสายจีน ที่เคยอยู่ร่วมกันอย่างสันติมานานนับศตวรรษ ก็เริ่มมีความรู้สึกลัวหวาดระแวงซึ่งกันและกัน นำไปสู่สถานการณ์ขึ้นตึงเครียดขึ้นในพื้นที่ ซึ่งต้องยอมรับว่าเป็นปัญหาที่มีสาเหตุที่ซับซ้อนหลากหลายเกี่ยวพันเชื่อมโยงกันในหลายมิติ ทั้งชาติพันธุ์ วัฒนธรรมและศาสนา รวมถึงความภาคภูมิใจในประวัติศาสตร์อันยาวนานของดินแดนแห่งนี้ ทั้งนี้ เป็นที่ประจักษ์แจ้งโดยทั่วไปแล้วว่า ในสังคมที่มีชนต่างเชื้อชาติเพียงสองกลุ่มอาศัยอยู่ในพื้นที่เดียวกัน (Ethnic Duopoly) โอกาสที่ความขัดแย้งจะมีลักษณะรุนแรงย่อมมีมากกว่าในสังคมที่มีหลายชนชาติอาศัยในพื้นที่เดียวกัน ทั้งนี้เป็นเพราะคูกรณีในความขัดแย้งไม่สามารถดึงเอากลุ่มอื่นเข้ามาเป็นพันธมิตรในความขัดแย้งที่มีต่อกลุ่ม (สุรพงษ์ ชัยนาม, 2550 : 224)

จากสถานการณ์ที่เกิดขึ้นพบว่า ปัญหาความขัดแย้งอันเนื่องมาจากการไม่ยอมรับในความแตกต่างกันของคนในสังคม สะท้อนให้เห็นจากปัญหาต่างๆที่เกิดขึ้น เช่น ความขัดแย้งระหว่างรัฐกับประชาชน การต่อต้านอำนาจรัฐ ปัญหาความขัดแย้งทางศาสนา เป็นต้น ย่อมแสดงให้เห็นว่าคนจำนวนมากยังไม่เข้าใจและไม่ยอมรับในความเป็นพหุลักษณะของสังคม นอกจากนี้คนในสังคมยังมีความเข้าใจที่ผิดพลาดเกี่ยวกับความเป็นเสรีนิยม คนจำนวนมากยึดถือสิทธิและเสรีภาพของตนเอง แต่ไม่คำนึงถึงการละเมิดสิทธิของผู้อื่น ดังนั้น สังคมจึงเกิดความขัดแย้งและไม่สามารถใช้ประโยชน์จากความหลากหลายที่มีอยู่ในสังคมได้อย่างมีประสิทธิภาพ (ไชยอนันต์ จันทกณานุรักษ์, ม.ป.ป. : 2-3)

หลายหน่วยงานต่างร่วมกันดำเนินนโยบายต่างๆ เพื่อแก้ไขปัญหาความขัดแย้งที่เกิดขึ้น แต่ก็ไม่มีทีท่าว่าจะยุติความขัดแย้งได้ กลับยิ่งทวีความรุนแรงขึ้น แนวทางการแก้ไขปัญหาต่างๆที่ผ่านมาจากหลายหน่วยงาน ไม่ได้ได้รับการยอมรับจากคนในพื้นที่ อาจเนื่องจากผู้แก้ปัญหาไม่ได้อยู่ในพื้นที่ที่เกิดปัญหา การรับรู้ความจริงด้านความแตกต่างทางชาติพันธุ์ วัฒนธรรม ศาสนา ความสัมพันธ์ทางสังคม และวิถีชีวิตที่มีความต่างกัน จึงไม่สามารถสะท้อนให้เห็นได้เท่ากับผู้ที่สัมผัสอยู่ในพื้นที่โดยตรง ดังนั้นในการแก้ไขปัญหาความขัดแย้งในสังคมปัจจุบัน จำเป็นที่จะต้องศึกษาความเป็นพหุนิยมของสังคมอย่างจริงจัง โดยเฉพาะการครุ่นคิดถึงปรัชญา หลักการและวิธีการเพื่อที่จะแก้ไขความขัดแย้งในลักษณะพหุนิยมนี้ (ธีรยุทธ บุญมี, 2546 : 1-2)

สำหรับเรื่องการมีนโยบายและยุทธศาสตร์ที่ถูกต้องชอบด้วยเหตุผลและตรงต่อสภาพความเป็นจริงนั้น หมายถึง การยอมรับข้อเท็จจริงในด้านต่างๆ ที่เกิดขึ้นตั้งแต่มกราคม พ.ศ. 2547 เป็นต้นมา เพื่อนำข้อเท็จจริงเหล่านั้นมาศึกษาวิเคราะห์และสกัดเอาเนื้อหาออกมาเป็นปัจจัยกำหนดนโยบายและยุทธศาสตร์ของรัฐบาลในการแก้ปัญหาสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ในทางการเมือง นอกจากนี้รัฐบาลจำเป็นต้องตระหนักถึงผลกระทบที่จะมีต่อการดำเนินการตามนโยบายและ

ยุทธศาสตร์ของรัฐบาลในเรื่องนี้ เนื่องจากวิกฤติการณ์ในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้มีทั้งมิติภายในและมิติภายนอกที่เข้ามาเกี่ยวข้องอย่างไม่อาจแยกแยะออกจากกัน ทั้งยากที่จะหลีกเลี่ยงได้ อย่างไรก็ตามทั้งๆ ที่เวลาผ่านไป 7 ปีแล้ว แต่ก็ยังไม่มีใครสามารถลงความเห็นชี้ชัดได้ว่าวิกฤติการณ์ในภาคใต้เป็นฝีมือของกลุ่มใดและมีสาเหตุมาจากอะไรบ้าง ตลอดจนมีข้อเรียกร้องทางการเมืองอะไร ทั้งนี้ เพราะที่ผ่านมามีแต่เสียงระเบิดกับความตายของประชาชน (ทั้งไทยพุทธและไทยมุสลิม) เท่านั้นที่เป็นสิ่งแน่ชัด ที่เหลือยังคงเป็นความมืดมนที่ไม่มีคำตอบ เพราะฉะนั้นในขั้นนี้จึงอาจกล่าวได้อย่างค่อนข้างแน่ชัดว่าวิกฤติการณ์และความรุนแรงในภาคใต้เป็นปรากฏการณ์หนึ่งของความล้มเหลวของการข่าว ระบบความมั่นคง หลักนิติรัฐ/นิติธรรม กล่าวโดยสรุปก็คือ เป็นปรากฏการณ์เบื้องต้นของรัฐที่ล้มเหลว (Failed State) นั่นเอง (สุรพงษ์ ชัยนาม, 2552)

กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน มีบทบาทสำคัญในการปกครองท้องถิ่นมากที่สุด อำนาจหน้าที่ของกำนันผู้ใหญ่บ้าน ครอบคลุมวิถีชีวิตประชาชนในตำบล หมู่บ้านเกือบทุกเรื่อง ตั้งแต่เกิดจนตาย ไม่ว่าจะเป็นเรื่องน้ำท่วม ฝนตก ฝนแล้ง เกิดศัตรูพืช โรคภัย โจรขโมย ฯลฯ เมื่อเกิดเหตุการณ์ทั้งดีและร้ายในหมู่บ้านของตน กำนัน ผู้ใหญ่บ้านคือบุคคลแรกที่ราษฎรในหมู่บ้านต้องเรียกหาเสมอ ล้วนเป็นหน้าที่ของกำนัน ผู้ใหญ่บ้าน จะต้องคอยช่วยเหลือดูแลทั้งสิ้น ต้องอุทิศตนเพื่อบำบัดทุกข์บำรุงสุขให้กับคนในตำบลและหมู่บ้าน ทำหน้าที่ปกครองและบริหารการปกครอง “ท้องที่” อำนาจหน้าที่ของกำนัน ผู้ใหญ่บ้านในปัจจุบันนี้ชี้ให้เห็นว่า ในห้วงเวลานี้ทั้งกำนันและผู้ใหญ่บ้าน ต่างก็เป็นผู้ที่มีบทบาทสำคัญในการส่งเสริมบริหารประเทศอันเนื่องมาจากทั้งคู่ต่างก็เปรียบเสมือนเป็นแขนขาหรือตัวประสานงานระหว่างรัฐกับประชาชนในพื้นที่ทั้งทางด้านการแก้ปัญหา การเป็นตัวกลางในการติดต่อระหว่างส่วนราชการกับประชาชนนั่นคือ การสะท้อนข้อเท็จจริงในการแก้ไขปัญหาความขัดแย้งที่เกิดขึ้นในแง่มุมต่างๆ อย่างรอบด้านเพื่อให้ทุกภาคส่วนของสังคมเข้ามาร่วมคิด ร่วมแก้ปัญหา

ด้วยเหตุนี้ ผู้วิจัยจึงได้ศึกษาบทบาทของกำนัน ผู้ใหญ่บ้าน ในการแก้ไขปัญหาความขัดแย้งทางการเมืองในจังหวัดปัตตานี และปัจจัยที่ส่งผลต่อบทบาทของกำนัน ผู้ใหญ่บ้าน ในการแก้ไขปัญหาความขัดแย้งทางการเมืองในจังหวัดปัตตานี ท่ามกลางความคิดเห็นแตกต่างในค่านิยม ความคิด ความเชื่อ การต่อสู้เพื่อผลประโยชน์ในด้านต่างๆ เพื่อดำรงอยู่ภายใต้ความหลากหลาย การยอมรับความแตกต่าง ความสามัคคีปรองดอง ความรักและความเอื้ออาทรระหว่างสมาชิกของสังคม และศึกษาทิศทางและแนวโน้มในบทบาทของกำนัน ผู้ใหญ่บ้านที่ควรเป็นไปในลักษณะใด เพื่อความเหมาะสมกับสภาพการณ์ทางสังคม วัฒนธรรม ศาสนา และวิถีชีวิตของคนในจังหวัดปัตตานี

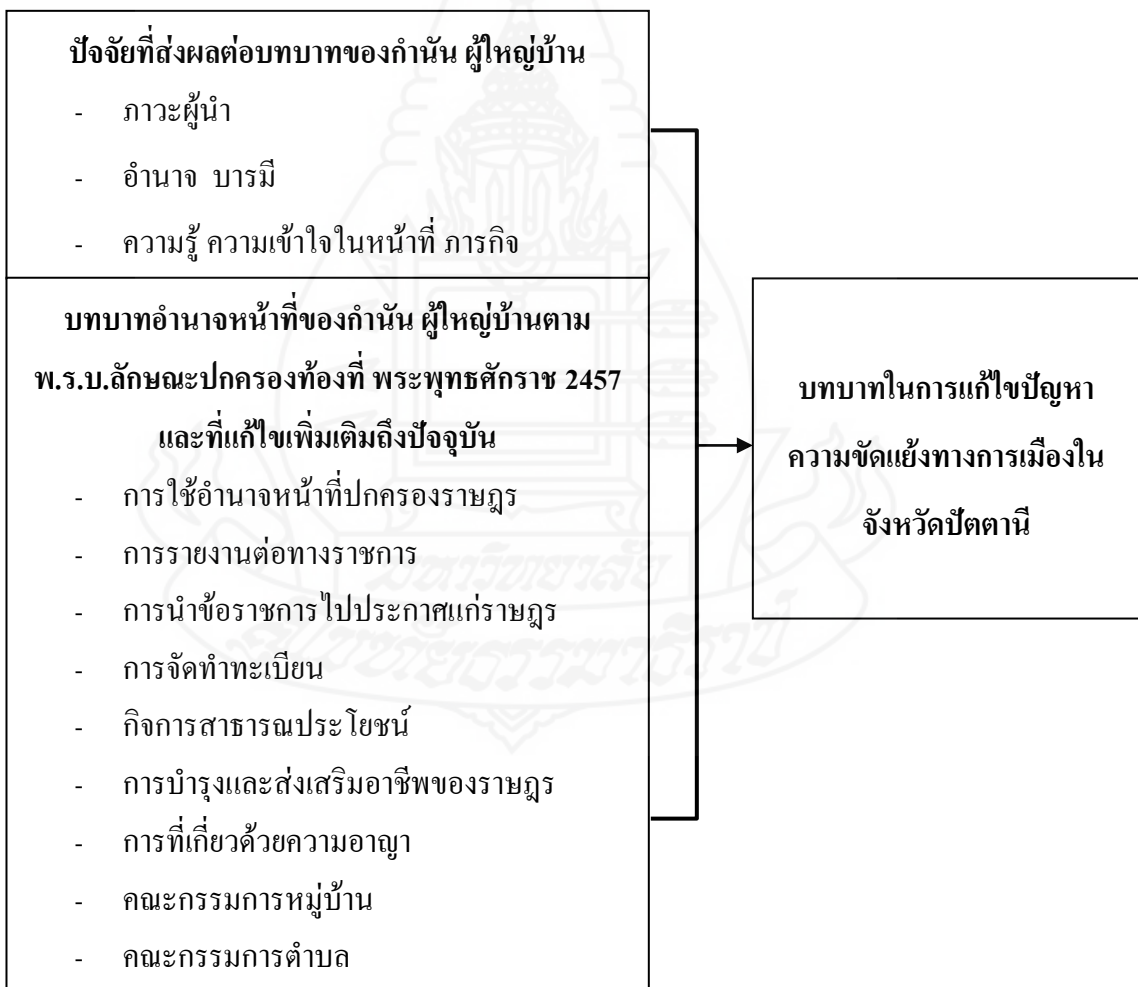
2. วัตถุประสงค์ของการวิจัย

2.1 เพื่อศึกษาบทบาทของกำนัน ผู้ใหญ่บ้าน ในการแก้ไขปัญหาความขัดแย้งทางการเมืองในจังหวัดปัตตานี

2.2 เพื่อศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อบทบาทของกำนัน ผู้ใหญ่บ้าน ในการแก้ไขปัญหาความขัดแย้งทางการเมืองในจังหวัดปัตตานี

2.3 เพื่อศึกษาแนวโน้มบทบาทของกำนันผู้ใหญ่บ้านที่ควรเป็นไปในอนาคตในการแก้ไขปัญหาความขัดแย้งทางการเมืองในจังหวัดปัตตานี

3. กรอบแนวคิดการวิจัย

ภาพที่ 1.1 กรอบแนวคิดการวิจัย

4. ขอบเขตการวิจัย

การวิจัยมีขอบเขต ดังนี้

4.1 ขอบเขตด้านเนื้อหาสาระ เป็นการศึกษาบทบาทของกำนัน ผู้ใหญ่บ้าน ในการแก้ไขปัญหาความขัดแย้งทางการเมืองในจังหวัดปัตตานี ปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อบทบาทของกำนัน ผู้ใหญ่บ้าน ในการแก้ไขปัญหาความขัดแย้งทางการเมืองในจังหวัดปัตตานี และแนวโน้มบทบาทของกำนันผู้ใหญ่บ้านที่ควรเป็นไปในอนาคตในการแก้ไขปัญหาความขัดแย้งทางการเมืองในจังหวัดปัตตานี ท่ามกลางความขัดแย้งจากแตกต่างในค่านิยม ความคิด ความเชื่อ การต่อสู้เพื่อผลประโยชน์ในด้านต่างๆ เพื่อสนองความต้องการและรักษาผลประโยชน์ของตนเอง

4.2 ขอบเขตด้านประชากรวิจัยและกลุ่มตัวอย่าง

4.2.1 ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้

ผู้วิจัยมีกลุ่มประชากรที่เป็นเป้าหมาย ภายในพื้นที่จังหวัดปัตตานี ซึ่งมีจำนวน 12 อำเภอ คือ อำเภอเมืองปัตตานี อำเภอหนองจิก อำเภอยะหริ่งอำเภอยะรัง อำเภอปะนาเระ อำเภอยะบือ อำเภอโคกโพธิ์ อำเภอแม่ลาน อำเภอไม้แก่น อำเภอกะป้อ อำเภอทุ่งยางแดง และอำเภอมาบ

1) ผู้ที่ดำรงตำแหน่งกำนัน ผู้ใหญ่บ้าน และผู้ที่เกี่ยวข้องกับการปฏิบัติหน้าที่ตามบทบาทของกำนัน ผู้ใหญ่บ้าน ได้แก่

2) ข้าราชการผู้ทำหน้าที่กำกับ ดูแลการทำงานของกำนัน ผู้ใหญ่บ้าน ได้แก่ นายอำเภอ ปลัดอำเภอ

3) ผู้บริหารองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ผู้นำศาสนา ผู้นำชุมชน ในฐานะผู้ที่มีบทบาทในการทำงานร่วมกับ กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน ในพื้นที่หมู่บ้าน

4) ประชาชน ในฐานะลูกบ้านของกำนัน ผู้ใหญ่บ้าน

4.2.2 กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นายอำเภอ ปลัดอำเภอ กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน ผู้บริหารองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ผู้นำศาสนา ผู้นำชุมชน และประชาชนทั่วไป ตำแหน่งละ 2 คน โดยผู้วิจัยทำการสุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive Sampling) จำนวน 16 คน โดยให้กระจายครอบคลุมทั้ง 12 อำเภอ ดังนี้

1) ผู้ที่ดำรงตำแหน่งกำนัน ผู้ใหญ่บ้าน ผู้วิจัยเลือกแบบเจาะจงจากบุคคลที่มีภูมิลำเนาในพื้นที่ มีผลงานโดดเด่น และเป็นผู้ที่มีบทบาทในสังคม ชวบ้านให้การยอมรับนับถือ

2) ข้าราชการผู้ทำหน้าที่กำกับ ดูแลการทำงานของกำนัน ผู้ใหญ่บ้าน ได้แก่ นายอำเภอ ปลัดอำเภอ ผู้วิจัยเลือกแบบเจาะจงจากบุคคลที่ปฏิบัติหน้าที่ในพื้นที่เป็นระยะเวลานานกว่า 10 ปี เป็นบุคคลที่มีผลงานโดดเด่นเป็นที่ประจักษ์

3) ผู้บริหารองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ผู้นำศาสนา ผู้นำชุมชน ในฐานะผู้ที่มีบทบาทในการทำงานร่วมกับ กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน ในพื้นที่หมู่บ้าน ผู้วิจัยเลือกแบบเจาะจงจากบุคคลที่มีภูมิลำเนาในพื้นที่ มีผลงานโดดเด่น และเป็นผู้ที่มีบทบาทในสังคม ชาวบ้านให้การยอมรับนับถือ

4) ประชาชน ในฐานะลูกบ้านของกำนัน ผู้ใหญ่บ้าน ผู้วิจัยเลือกแบบเจาะจงจากบุคคลที่มีภูมิลำเนาในพื้นที่ และเป็นผู้ที่มีความเสียสละ ช่วยเหลือสังคมและส่วนรวม เป็นปราชญ์ชาวบ้าน ชาวบ้านให้การยอมรับนับถือ

4.3 ขอบเขตด้านเวลาและสถานที่ ทำการศึกษาวิจัยตั้งแต่เดือนกรกฎาคม 2553 – มิถุนายน 2555 ศึกษาเฉพาะพื้นที่จังหวัดปัตตานี ครอบคลุมพื้นที่ทั้งสิ้น 12 อำเภอ ประกอบด้วย อำเภอเมืองปัตตานี อำเภอหนองจิก อำเภอยะหริ่ง อำเภอยะรัง อำเภอปะนาเระ อำเภอสาบบุรี อำเภอโคกโพธิ์ อำเภอแม่ลาน อำเภอไม้แก่น อำเภอกะพ้อ อำเภอทุ่งยางแดงและอำเภอมายอ

5. ข้อจำกัดในการวิจัย

การศึกษา ครั้งนี้ เป็นการวิจัยคุณภาพ ที่ศึกษาถึงบทบาทของกำนัน ผู้ใหญ่บ้าน ในการแก้ไขปัญหาความขัดแย้งทางการเมืองในจังหวัดปัตตานี เพื่อให้ได้ข้อมูลอย่างครบถ้วน ผู้ศึกษาจึงกำหนดกลุ่มตัวอย่าง คือ ผู้ที่ดำรงตำแหน่งกำนัน ผู้ใหญ่บ้าน และผู้ที่มีบทบาทในการทำงานร่วมกับกำนัน ผู้ใหญ่บ้าน ในพื้นที่หมู่บ้าน ได้แก่ ผู้บริหารองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ผู้นำศาสนา ผู้นำชุมชน และประชาชน ในฐานะลูกบ้านของกำนัน ผู้ใหญ่บ้าน โดยเลือกแบบเจาะจงจากบุคคลที่มีภูมิลำเนาในพื้นที่ มีผลงานโดดเด่น เป็นผู้ที่มีบทบาทในสังคม ชาวบ้านให้การยอมรับนับถือ และผู้ที่เกี่ยวข้องกับการปฏิบัติหน้าที่ตามบทบาทของกำนัน ผู้ใหญ่บ้าน ได้แก่ ข้าราชการผู้ทำหน้าที่กำกับ ดูแลการทำงานของกำนัน ผู้ใหญ่บ้าน ได้แก่ นายอำเภอ ปลัดอำเภอ โดยเลือกจากบุคคลที่ปฏิบัติหน้าที่ในพื้นที่เป็นระยะเวลานานกว่า 10 ปี เป็นบุคคลที่มีผลงานโดดเด่นเป็นที่ประจักษ์ จำนวน 16 คน โดยให้กระจายครอบคลุมทั้ง 12 อำเภอ

6. นิยามศัพท์เฉพาะ

6.1 บทบาท หมายถึง พฤติกรรมของบุคคล ที่เกิดขึ้นตามตำแหน่งหน้าที่รับผิดชอบ อันเป็นผลมาจากความหวังของบุคคลอื่นๆ ในสังคม รวมทั้งความคิดเห็นของผู้ดำรงตำแหน่ง หรือ เป็นการปฏิบัติตามหน้าที่ และสิทธิของตนตามสถานภาพในสังคม

6.2 การเมือง หมายถึง เรื่องเกี่ยวกับการแข่งขันเพื่อหรือการแสวงหาอำนาจซึ่งส่งผลกระทบต่อสังคมทั้งสังคมหรือส่วนใหญ่ของสังคม

6.3 กำนัน/ผู้ใหญ่บ้าน คือ หัวหน้าของตำบล และหมู่บ้าน ซึ่งเป็นหน่วยการปกครองของรัฐในระดับล่างที่ได้รับการจัดตั้งขึ้นอย่างเป็นทางการ ทำหน้าที่เป็นกลไกรวมทั้งอาณานิคม เขตพื้นที่ของการปฏิบัติงานของทางราชการในระดับล่างสุดของรัฐหรือของประเทศไทย ในพื้นที่ จังหวัดปัตตานี

6.4 บทบาทกำนัน ผู้ใหญ่บ้าน หมายถึง พฤติกรรมของกำนันผู้ใหญ่บ้าน ที่เกิดขึ้นตามตำแหน่งหน้าที่รับผิดชอบ อันเป็นผลมาจากความหวังของบุคคลอื่นๆ ในสังคม รวมทั้งความคิดเห็นของกำนันผู้ใหญ่บ้าน จากการปฏิบัติตามหน้าที่ และสิทธิของตนตามสถานภาพในสังคมในพื้นที่ จังหวัดปัตตานี

6.5 ความขัดแย้งทางการเมือง หมายถึง ความขัดแย้งจากความแตกต่างในค่านิยม ความคิด ความเชื่อ การต่อสู้เพื่อผลประโยชน์ในด้านต่างๆ เพื่อสนองความต้องการและรักษาผลประโยชน์ของตนเอง

7. ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

7.1 ทำให้ทราบบทบาทของกำนัน ผู้ใหญ่บ้าน ในการแก้ไขปัญหาความขัดแย้งทางการเมืองในจังหวัดปัตตานี

7.2 ทำให้ทราบปัจจัยที่ส่งผลต่อบทบาทของกำนัน ผู้ใหญ่บ้าน ในการแก้ไขปัญหาความขัดแย้งทางการเมืองในจังหวัดปัตตานี

7.3 ทำให้ทราบแนวโน้มบทบาทของกำนันผู้ใหญ่บ้านที่ควรเป็นไปในอนาคตในการแก้ไขปัญหาความขัดแย้งทางการเมืองในจังหวัดปัตตานี

7.4 ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับบทบาทของกำนัน ผู้ใหญ่บ้าน ในการแก้ไขปัญหาความขัดแย้งทางการเมืองในจังหวัดปัตตานี สามารถนำความรู้ที่ได้จากการวิจัยไปปรับปรุงและพัฒนาให้การดำเนินการตามนโยบายเกิดประสิทธิภาพมากขึ้น

7.5 นำผลที่ได้จากการศึกษา ไปใช้ในการวิเคราะห์ความเป็นไปได้ หรือแนวโน้มที่ควรเป็นไปในบทบาททางการเมืองของกำนัน ผู้ใหญ่บ้าน อันเกี่ยวโยงไปถึงการออกพระราชบัญญัติการปกครองท้องถิ่นที่เอื้อต่อการบริหารจัดการของกำนัน ผู้ใหญ่บ้านในการปกครองให้เกิดประสิทธิผล

